

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa Z. A. i M. W.
przeciwko J. L., małoletniemu K. L. i K. Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 lutego 2014 r. oddalającego powództwo o zapłatę.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego skarżący uzasadniali wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej

doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Chodzi więc o zagadnienie prawne, które będzie miało znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej skargi kasacyjnej lecz także dla praktyki sądowej w ogólności. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury.

Wymogów tych nie spełnia wnioszek o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie zagadnienie prawne, który zagadnienia tego dostatecznie nie precyzuje ani nie uzasadnia. Przedstawiając je skarżący wskazali bowiem jedynie, że chodzi o kwestię zakresu związania orzeczeniem sądu, później orzekających sądów między tymi samymi stronami, a także kwestię dopuszczalności bezpośredniego przyjmowania przez sąd odwoławczy jako podstawę rozstrzygnięcia ustaleń poczynionych przez sąd pierwszej instancji w wypadku, gdy jednym z głównych zarzutów apelacji jest kwestionowanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku. Drugi z tych elementów nie znalazł rozwinięcia w uzasadnieniu wniosku. Natomiast przytoczone przez skarżących orzecznictwo Sądu Najwyższego i stanowisko doktryny potwierdzające tezę, że powagą rzeczy osądzonej objęta jest jedynie sentencja wyroku nie uzasadnia twierdzenia o występowaniu w tym zakresie rozbieżnych poglądów. Przekonanie skarżących, że orzekający w niniejszej sprawie

Sąd Apelacyjny zajął odmienne stanowisko, co jest przedmiotem podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu, nie uzasadnia twierdzenia o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, ani też jak podnosi się jednocześnie, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni art. 365 k.p.c. Tak samo nie uzasadnia potrzeby wykładni art. 5 k.c., jako przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., twierdzenie o błędnej ocenie przez Sąd Apelacyjny przesłanek jego zastosowania w niniejszej sprawie, którego punktem odniesienia jest przytoczone przez skarżących jednolite i utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

jw

r.g.